

Ob koncu leta na naši šoli ne pospravljamo le ocen (pedagoškega pridelka) in pozobljemo za cel regiment češenj, ki jih je v šolskem sadovnjaku obilo.

Vsako leto se zgodi, da poskrbimo še za kakšno divjo žival. Predlani je bila na vrsti črnica, pred nekaj leti etrurščanska rovka, pozidne kuščarice so skoraj tako domače, kot kokoši na prenekaterem kmečkem dvorišču. Letos so fantje iz osmega razreda (Žan Remškar, Luka Sever, Grega Čuk, Dejan Štor in Adis Bečirević) našli dleska - največjega iz rodu ščinkavcev v Evropi. "Revež" je bil čisto zmeden, ko se je znašel v betonskem prehodu med telovadnico in Mišjim brdom. Reševalna akcija je potekala takole: Skupaj z učiteljem Francom so ga spravili v darilno vrečko, nakar smo ga odnesli na Mišje brdo, ga postavili na vejo in upali, da bo uspel priklicati starše.

Konec maja in začetek junija je čas, ko najdemo v naravi veliko mladih prhutajočih ptičjih mladičev. Najslabše je, če jih vzamemo domov in jih poizkusimo dokrmiti in razpeljati. Večina takih poizkusov se konča klavrno.

Najboljša varianta je, če takega "rumenokljunca" postavimo na višjo vejo in ga pustimo, da prikliče starše, ki proces osamosvojitve izpeljejo do konca. V 90% je to najboljša rešitev.

Peter